

Βουλευτικό Γραφείο Νότη Μαριά
www.notismarias.gr

Ηράκλειο

Λεωφ. Δημοκρατίας 35.
Τηλ: 2810 300 421/422.
Φαξ: 2810 300 421.

Αθήνα

Κόνιαρη 7, Αμπελόκηποι 114 71.
Τηλ: 210-3254433, 210-3254048.
Φαξ: 210-6432457.
Email: notismarias@gmail.com
Facebook: Νότης Μαριάς

Βρυξέλλες

Parlement européen
Bât. Willy Brandt
07M071
60, rue Wiertz / Wiertzstraat 60
B-1047 Bruxelles/Brussel
Τηλ: 0032 2 28 45151
Φαξ: 0032 2 28 49151
Email: notis.marias@europarl.europa.eu

Κοζάνη, 9/7/2016

ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ

**Νότης Μαριάς, Ανεξάρτητος Ευρωβουλευτής, Επικεφαλής του Πολιτικού Κινήματος
Αντιμνημονιακοί Πολίτες, Καθηγητής Θεσμών Ε.Ε. στο Πανεπιστήμιο Κρήτης.**

«Μνημόνιο και ΔΕΗ»

**Ομιλία στην Ημερίδα με θέμα «Ο ενεργειακός σχεδιασμός της χώρας και η
ανταγωνιστικότητα του λιγνίτη»**

Σάββατο 9/7/2016

Κοζάνη, αίθουσα «Κοβεδάριο»

Φίλοι και φίλες,

Καταρχάς θα ήθελα να ευχαριστήσω το Σωματείο Σπάρτακος και την Περιφέρεια Δυτικής Μακεδονίας για την πρόσκληση να συμμετάσχω ως ομιλητής στη σημαντική ημερίδα που διοργανώνετε εδώ στην Κοζάνη με θέμα «Ο ενεργειακός σχεδιασμός της χώρας και η ανταγωνιστικότητα του λιγνίτη».

Η ενέργεια αποτελεί κομβικό τομέα της οικονομίας και ως εκ τούτου οποιαδήποτε συζήτηση σε σχέση με τα ζητήματα που αφορούν την ενέργεια έχουν ιδιαίτερη πολιτική φόρτιση. Στην Ελλάδα, η δραστηριότητα αυτή απασχολεί περίπου 25.000 ανθρώπους, με βάση τα νεότερα στοιχεία της Επιτροπής που αφορούν το έτος 2013. Από αυτούς, σχεδόν 20.000 (19.093 για το 2013) εργαζόταν για την παραγωγή ηλεκτρικού ρεύματος στη ΔΕΗ.

Τα πολλαπλά ζητήματα που αφορούν την ενεργειακή πολιτική της χώρας μας είναι λοιπόν ιδιαίτερα ευαίσθητα και με έχουν απασχολήσει και στο παρελθόν, αλλά και κατά την διάρκεια της παρούσας θητείας μου στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, σαν μέλος της Κοινοβουλευτικής Επιτροπής για την Βιομηχανία, την Έρευνα και την Ενέργεια.

Χωρίς να μπω σε κουραστικές λεπτομέρειες, θέλω, με την εισήγηση αυτή, να παραθέσω ιδέες και δράσεις που λαμβάνουν χώρα στις Βρυξέλλες και μας αφορούν άμεσα, σαν καταναλωτές, σαν εργαζόμενους και κυρίως σαν Έλληνες πολίτες. Για να γίνουν κατανοητές οι θέσεις και οι δράσεις μου, πριν θίξουμε τα ζητήματα που αφορούν την ηλεκτροπαραγωγή στην Ελλάδα και ειδικότερα την ΔΕΗ, θα ήθελα να κάνω ορισμένες παρατηρήσεις όσον αφορά τη «μεγάλη εικόνα» των εξελίξεων που αφορούν τον τομέα της ενέργειας στην Ευρώπη, αλλά και την θέση της Ελλάδας σε αυτήν την μεγάλη εικόνα. Εν συνεχεία θα μπορούμε να κρίνουμε καλύτερα τις δυνατότητες ανάπτυξης του δικού μας δυναμικού, αλλά και τα προβλήματα που πρέπει επειγόντως να υπερβούμε, με κυριότερο κατά τη γνώμη μου αυτό της ολοένα και αυξανόμενης ενεργειακής φτώχειας που βρίσκεται σε άμεση συνάρτηση με τις μνημονιακές πολιτικές της τρoίκας και το μέλλον της ΔΕΗ.

Η ενέργεια στο ευρωπαϊκό και διεθνές περιβάλλον

Το κυρίαρχο χαρακτηριστικό των ευρωπαϊκών πολιτικών σε ό,τι αφορά την ενέργεια είναι η επίμονα ιδεοληπτική και προφανέστατα ιδιοτελής επιμονή στην εφαρμογή μίας νεοφιλελεύθερης ατζέντας, με μοναδικό γνώμονα το συμφέρον του μεγάλου κεφαλαίου και το οποίο, στον χώρο της ενέργειας, κατανέμεται κυρίως μεταξύ Γαλλίας και Γερμανίας, με μικρότερα αλλά σημαντικά μερίδια στην Ισπανία, την Ιταλία και το Ηνωμένο Βασίλειο που παραμένει μέχρι νεωτέρας πλήρες μέλος της ΕΕ.

Ενεργειακή Ένωση και υφαρπαγή της εθνικής μας κυριαρχίας

Η συζήτηση γύρω από τα θέματα της ενέργειας αυτή τη στιγμή διεξάγεται στα πλαίσια που θέτει η λεγόμενη «Ενεργειακή Ένωση», όπως πολλοί θα γνωρίζετε ήδη. Η Ενεργειακή Ένωση (Energy Union) αποτελεί αυτή τη στιγμή το μεγαλύτερο νομοθετικό εργοτάξιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης για τον τομέα της ενέργειας καθώς έχει σαν στόχο να θέτει τα πλαίσια για τη σταδιακή διαμόρφωση της ευρωπαϊκής αγοράς ενέργειας. Σκοπεύει, αφενός να δημιουργήσει κοινούς κανόνες για τις αγορές ενέργειας των κρατών-μελών, δηλαδή δήθεν να αυξήσει τον ανταγωνισμό, με τη συμμετοχή ιδιωτών, αλλά και να θεσπίσει κοινά πρότυπα που θα πρέπει να ακολουθούν όλοι (π.χ. οικολογικά πρότυπα). Επιπλέον στοχεύει να

ανοίξει τα σύνορα για τις επιχειρήσεις που δραστηριοποιούνται στον τομέα της παραγωγής και της μεταφοράς ενέργειας. Τρόπον τινά, η Ενεργειακή Ένωση, όταν και εάν ποτέ ολοκληρωθεί, θα ανοίξει τον δρόμο ώστε η ενέργεια να μετατραπεί σε άλλον έναν τομέα που λειτουργεί πλήρως υπό το καθεστώς της οικονομίας της αγοράς και των γαλλο-γερμανικών μονοπωλίων. Περαιτέρω άνοιγμα της ελληνικής αγοράς ζήτησε άλλωστε, χωρίς περιστροφές, και ο αντιπρόεδρος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, αρμόδιος για την Ενεργειακή Ένωση, Μάρος Σέφτσοβιτς σε συνέντευξη που παραχώρησε την περασμένη Δευτέρα στις 4 Ιουλίου, στην Ναυτεμπορική. Έτσι θα πάψει η ενέργεια να είναι εθνική υπόθεση και υπόθεση του κράτους, δηλαδή να υπόκεινται έναν έστω υποτυπώδη δημοκρατικό έλεγχο.

Δυστυχώς λοιπόν, ελάχιστα ψηφίσματα του Ευρωκοινοβουλίου ενδέχεται να βελτιώσουν την κατάσταση στον κλάδο της ενέργειας. Προσωπικά έχω καταψηφίσει τις περισσότερες προτάσεις που έχουν κατατεθεί στην Ολομέλεια. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί η συζήτηση για την ασφάλεια εφοδιασμού σε φυσικό αέριο. Υπό την πίεση των χωρών της Βαλτικής, και ιδιαίτερα της Πολωνίας και της Λιθουανίας, αλλά βεβαίως και των ΗΠΑ, η Κομισιόν έχει παρουσιάσει στην Επιτροπή Βιομηχανίας, Έρευνας και Ενέργειας της Ευρωβουλής από τις 22 Φεβρουαρίου την πρότασή της για τους εφοδιασμούς φυσικού αερίου. Το περιεχόμενο είναι αρνητικότατο για τα συμφέροντα της Ελλάδας καθώς η προσπάθεια των Ευρωπαίων εδώ, είναι να αποκτήσουν σταδιακά τον έλεγχο όλων των εισαγωγών ενέργειας μέσα στην ΕΕ και ειδικά των εισαγωγών φυσικού αερίου.

Αυτή τη στιγμή ακόμα, τα κράτη μέλη διαπραγματεύονται και εισάγουν φυσικό αέριο ανεξάρτητα. Αυτό που επιχειρεί λοιπόν η Ευρωπαϊκή Επιτροπή είναι οι εισαγωγές να διαπραγματεύονται και να αποφασίζονται στις Βρυξέλλες, ή τουλάχιστον να τεθούν πολύ αυστηροί κανόνες που τα κράτη μέλη θα υποχρεώνονται να τηρούν ανεξαιρέτως. Για να κατανοήσουμε όμως γιατί γίνεται αυτό και πως επηρεάζει την Ελλάδα, πρέπει να σταθούμε στο λεγόμενο «Μεγάλο Παιχνίδι» της Ευρασίας.

Το «Μεγάλο Παιχνίδι» της Ευρασίας για τους υδρογονάνθρακες

Στο «Μεγάλο Παιχνίδι» της Ευρασίας, οι ευρωπαϊκές δυνάμεις δρούσαν ανέκαθεν ωφελιμιστικά και ανταγωνιστικά, ενώ η Ρωσία αντιμετώπιζονταν πάντοτε με καχυποψία, σαν μία δύναμη που θα έπρεπε να περιοριστεί ή / και να παρακαμφθεί. Πρόσφατη Έκθεση με τίτλο «Εφαρμογή και επανεξέταση της στρατηγικής ΕΕ-Κεντρικής Ασίας» που υπερψηφίστηκε στην Ολομέλεια του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου στις 13 Απριλίου επιβεβαιώνει αυτή τη γεωπολιτική κατεύθυνση. Μια Έκθεση την οποία καταψηφίσαμε από

την πλευρά μας καθώς είχε ως βασικό στόχο την επαναφορά της γνωστής ψυχροπολεμικής πολιτικής του containment κατά της Ρωσίας.

Η Ενέργεια προσεγγίζεται συχνά από τους ευρωπαίους και αμερικάνους αναλυτές, σαν διπλωματικό όπλο στα χέρια της ρωσικής ηγεσίας, καθώς η Ρωσία αποτελεί τον μεγαλύτερο εξαγωγέα υδρογονανθράκων (δηλαδή πετρελαίου, φυσικού αερίου και άνθρακα μαζί), στον κόσμο. Χωρίς να συζητήσουμε την προηγούμενη πρόταση, της οποίας η ορθότητα μπορεί να αμφισβητηθεί (ειδικά εάν κοιτάξει κανείς την εξάρτηση της ρωσικής οικονομίας από τις εξαγωγές υδρογονανθράκων που περιορίζει τις δυνατότητες ελιγμού της Ρωσίας), μπορούμε να σταθούμε μία στιγμή στις επιπτώσεις της, που δεν είναι άλλες από την πληθώρα σχεδίων αγωγών για τον απεγκλωβισμό του πετρελαίου και φυσικού αερίου των κρατών της Κεντρικής Ασίας, ώστε να μειωθεί η ενεργειακή εξάρτηση της Ευρώπης. Από καιρό άλλωστε είναι γνωστή η στρατηγική της Ε.Ε. για τη δημιουργία εναλλακτικών διαδρομών για το φυσικό αέριο και το πετρέλαιο που εισάγεται στην Ευρώπη.

Τα σχέδια αυτά υπήρξαν σε μεγάλο βαθμό η κινητήριος δύναμη των ευρωπαϊκών προγραμμάτων και διπλωματικών αποστολών της Ε.Ε. στην περιοχή της πρώην ΕΣΣΔ, τουλάχιστον από τη δεκαετία του 1990. Ωστόσο, επειδή δεν είναι η διπλωματία αλλά οι νόμοι της αγοράς που καθορίζουν την τιμή της ενέργειας, τα περισσότερα από αυτά τα σχέδια ήταν οικονομικά μη-βιώσιμα, με αποτέλεσμα να μην τελεσφορήσουν.

Ταυτόχρονα, οι ηγεσίες των χωρών της Ε.Ε. βρέθηκαν στην έκθετη θέση να υποστηρίζουν αμφιλεγόμενους ηγέτες και αντιδημοκρατικά καθεστώτα. Χαρακτηριστικότερο παράδειγμα είναι η στήριξη που έδωσαν στην υποκινούμενη από ακροδεξιά στοιχεία εξέγερση του Μαϊντάν στην Ουκρανία το 2014.

Επιστροφή στην πραγματικότητα

Η επανεξέταση της ευρωπαϊκής στρατηγικής στην Κεντρική Ασία θεωρείται λοιπόν στην παρούσα συγκυρία σημαντική. Σε καμία περίπτωση όμως δεν αποτελεί επανεξέταση των στόχων, παρά μόνο των τρόπων επίτευξής τους. Στην πραγματικότητα, η εν λόγω επανεξέταση αποτελεί την προσαρμογή της ευρωπαϊκής στρατηγικής στις πρόσφατες εξελίξεις των ευρω-ρωσικών σχέσεων και στην μεγάλη κλίμακας αναδίπλωση που επιχειρείται στη Δύση. Συνεπώς, οι ζημιογόνες ρήξεις συνεχίζονται σε σημείο που το οικονομικό συμφέρον δεν αρκεί για να εξηγήσει τις ευρωπαϊκές θέσεις, ενώ το διεθνές περιβάλλον γίνεται ολοένα και πιο δύσκολα προβλέψιμο.

Η Λιθουανία για παράδειγμα, εγκαινίασε το 2015 το νέο τερματικό σταθμό εισαγωγής υγροποιημένου φυσικού αερίου, που ονομάστηκε, όχι τυχαία, *Ελευθερία*. Ενώ οι νέες εισαγωγές υγροποιημένου φυσικού αερίου επιτρέπουν στη Λιθουανία να ανεξαρτητοποιείται από τις εισαγωγές ρωσικού αερίου, το προϊόν κοστίζει πιο ακριβά και δημιουργεί προβλήματα στην εσωτερική αγορά.

Αντίστροφα, την ίδια ώρα που η κυρία Μέρκελ διαβεβαίωνε ότι δεν θα εγκαταλείψει την Ουκρανία, οι γερμανικές εταιρείες, μαζί με άλλες ευρωπαϊκές πολυεθνικές, έκλειναν με την Gazprom τη συμφωνία για τον διπλασιασμό του δυναμικού του Nord Stream. Το έπραξαν αυτό γιατί το θεώρησαν φθηνότερη λύση. Όμως, όπως ήταν αναμενόμενο, το σχέδιο έχει προκαλέσει μεγάλες αντιδράσεις, μεταξύ άλλων, και στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, όπου ευρωβουλευτές, κυρίως προερχόμενοι από χώρες της Ανατολικής Ευρώπης, οργανώνουν σωρηδόν εκδηλώσεις διαμαρτυρίας ενάντια στο Nord Stream II, όπως αποκαλείται το συγκεκριμένο σχέδιο.

Η θέση της Ελλάδας στο διεθνές περιβάλλον

Σε αυτό το ρευστό περιβάλλον, η ελληνική στρατηγική οφείλει να χαρακτηί με ιδιαίτερη προσοχή. Αφενός μεν, σε βάθος χρόνου, η απομάκρυνση της Ρωσίας από τα τεκταινόμενα στην Ευρώπη πλήττει τα συμφέροντα της Ελλάδας καθώς με τη Ρωσία μοιραζόμαστε κοινούς γεωπολιτικούς και πολιτισμικούς ορίζοντες, πράγμα που καθιστά και τις προοπτικές των οικονομικών μας σχέσεων ανθηρές. Αφετέρου όμως, το μέλλον των σχέσεων αυτών δεν εξαρτάται μόνο από τη βούληση των ελληνικών κυβερνήσεων. Αυτές, εάν αποφασίσουν να παίξουν τον ρόλο τους, οφείλουν πάντα να βρίσκουν τρόπους ώστε να εκμεταλλεύονται με τον καλύτερο τρόπο τις ευκαιρίες που παρουσιάζονται σε κάθε συγκυρία, χωρίς ταυτόχρονα να θυσιάζουν τα μακροπρόθεσμα συμφέροντα της χώρας μας.

Η αναβίωση του South Stream

Στην περίπτωση των αγωγών φυσικού αερίου, φερειπείν, τυχόν απόρριψη από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή της συμβατότητας του επικείμενου διπλασιασμού του Nord Stream με την ευρωπαϊκή νομοθεσία, θα αναβαθμίσει εκ νέου το σχέδιο του νοτίου αγωγού South Stream, αφού διακαής στόχος της Gazprom είναι οι εξαγωγές φυσικού αερίου να παρακάμπτουν την Ουκρανία.

Άλλωστε η Gazprom που διαθέτει το μονοπώλιο των εξαγωγών ρωσικού φυσικού αερίου μέσω αγωγών, έχει δείξει ότι θέλει να διατηρήσει στο τραπέζι την επιλογή της Νότιας διαδρομής δηλαδή το South Stream. Γι' αυτό έσπευσε στις 24 Φεβρουαρίου 2016 να υπογράψει συνεργασία με την ιταλική Edison και τη δική μας ΔΕΠΑ, που αναζωογονεί πολλά σχέδια στην περιοχή μετά από μια μακρά περίοδο καθήλωσης, που προκάλεσε κυρίως η ρωσο-τουρκική διπλωματική αντιπαράθεση γύρω από τον πόλεμο στη Συρία. Κυρίως, ξαναφέρνει στην επικαιρότητα το σχέδιο IGI, δηλαδή ενός αγωγού που συνδέει την Ελλάδα με την Ιταλία μέσω θαλάσσης, και ο οποίος προορίζονταν να γίνει η νότια διακλάδωση του αγωγού South Stream.

Σε περιβάλλον αβεβαιότητας είναι πράγματι δύσκολο να ολοκληρωθούν τέτοιου τύπου έργα και οι στρατηγικοί επενδυτές προτιμούν να διαθέτουν περισσότερες από μία επιλογές. Ένα συστηματικό πρόβλημα που αντιμετωπίζουν, για παράδειγμα, τα σχέδια διεθνών αγωγών, είναι αυτό της χρηματοδότησης: εάν αναλογιστεί κανείς, ότι το κόστος του South Stream κυμαίνεται από 15 έως και 60 δισ. δολάρια, καταλαβαίνει ότι η αναζήτηση κεφαλαίων είναι θεμελιώδης για την διεκπεραίωσή του.

Οι νεοφιλελεύθεροι φραγμοί της ΕΕ

Δυστυχώς όμως, οι νεοφιλελεύθερες πολιτικές της Ε.Ε., που επιχειρεί τον περιορισμό των συμβολαίων παροχής φυσικού αερίου μακράς διάρκειας και την αντικατάστασή τους από χρηματιστηριακές αγορές αερίου και προθεσμιακά συμβόλαια, όπου οι τιμές αλλάζουν μέρα με τη μέρα, δεν μπορούν να εγγυηθούν στους δυνητικούς επενδυτές την απόδοση των κεφαλαίων τους. Πόσο μάλλον όταν μιλάμε για αγορές φυσικού αερίου που δεν έχουν φτάσει στο στάδιο ωριμότητάς τους (όπως είναι αυτές της Νοτιοανατολικής Ευρώπης γενικά) και σε μία περίοδο χαμηλών τιμών των υδρογονανθράκων (που όπως φαίνεται θα συνεχιστεί).

Με άλλα λόγια, ένα από τα πρώτα πράγματα που πρέπει να διεκδικήσει η κυβέρνηση επίμονα, είναι η αναβολή της απελευθέρωσης της ελληνικής αγοράς που θα σκοτώσει τις επενδύσεις στον τομέα. Ταυτόχρονα πρέπει να διεκδικήσει εξαίρεση αυτών των σχεδίων από την Υποχρεωτική Πρόσβαση Τρίτων (Third Party Access), όπως έκανε και η Γερμανία στην περίπτωση του Nord Stream, τον οποίο χρησιμοποιεί αποκλειστικά η Gazprom.

Την ίδια στιγμή η Ελλάδα μπορεί να μεταβληθεί στον κατ' εξοχήν μεσολαβητή μεταξύ των δυνητικών παρόχων, ώστε να μην πάει ανεκμετάλλευτη η σημερινή συγκυρία αναθέρμανσης των σχέσεων Ευρώπης-Ιράν. Τυχόν συμμετοχή του Ιράν στον αγωγό TAP, πράγμα που είναι στο τραπέζι, εξασφαλίζει την μακροχρόνια οικονομική βιωσιμότητά του και του δίνει τη δυνατότητα να πολλαπλασιάσει τη χωρητικότητά του και να μετατραπεί σε μείζονα διεθνή άξονα μεταφοράς αερίου.

Η Ελλάδα ως ενεργειακός κόμβος

Στο μέλλον η χώρα μας θα μπορούσε να μεσολαβήσει και για ρωσική συμμετοχή στον αγωγό αυτόν. Γιατί, όπως καταλαβαίνουμε όλοι, στο τέλος δεν θα γίνουν όλοι οι αγωγοί. Το σχέδιο IGI και ο TAP περνάνε από την Ελλάδα και καταλήγουν στην Ιταλία. Αυτή τη στιγμή ο TAP έχει ήδη ξεκινήσει ενώ ο IGI βρίσκεται στα χαρτιά. Θα μπορούσε λοιπόν, για παράδειγμα να υπάρξει κάποια συνεργασία στο μέλλον μεταξύ των μετόχων των δύο αγωγών. Τόσο η Gazprom, όσο και οι Αζέροι θα κερδίσουν γιατί με αυτόν τον τρόπο μπορούν να υπερβούν το νομικό εμπόδιο που βάζει η Ευρωπαϊκή Ένωση με την Υποχρεωτική Πρόσβαση Τρίτων (δηλαδή να μην χρησιμοποιείται ένας αγωγός από έναν μόνο πάροχο). Με τον τρόπο αυτόν η Ελλάδα μπορεί να μετατραπεί σε κορωνίδα της ενεργειακής συνεργασίας μεταξύ Ρωσίας-Ιράν-Αζερμπαϊτζάν, γεγονός που θα αναβαθμίσει σημαντικά τη γεωπολιτική της θέση.

Γι' αυτό λοιπόν έχω τονίσει επανειλημμένα, τόσο από το βήμα του Κοινοβουλίου, όσο και με σχετική αρθρογραφία και παρεμβάσεις στα ελληνικά και διεθνή μέσα, ότι η ενεργειακή στρατηγική της Ελλάδας οφείλει να είναι πολύπλευρη και ταυτόχρονα να παραμείνει ανεξάρτητη. Στόχος μας είναι να μην αποκλείσουμε κανέναν εφόσον δεν βλάπτει τα συμφέροντα του ελληνικού λαού. Γι' αυτό και έχω ταχθεί και υπέρ της ολοκλήρωσης των σχεδίων αγωγών που προτείνει η ΕΕ όπως ο TAP, με απόλυτο σεβασμό του περιβάλλοντος και του γεωγραφικού ανάγλυφου, αλλά και των σχεδίων που προτείνει η Ρωσία, καθώς και των επενδύσεων σε σταθμούς υδροποιημένου φυσικού αερίου, του λεγόμενου και LNG.

Η στρατηγική των πολλαπλών νότιων ενεργειακών διαδρόμων και το πέρασμά τους από την Ελλάδα είναι κομβικής σημασίας για την ενεργειακή ασφάλεια της Ευρώπης και πρέπει να αποτελέσει μία από τις βασικές προτεραιότητες της Ένωσης σε θέματα εξωτερικής πολιτικής. Με τις εξελίξεις στο Ιράν, την κατασκευή του TAP, την αναζωογόνηση του IGI, αλλά και την ανακάλυψη νέων κοιτασμάτων στις ΑΟΖ Αιγύπτου, Ισραήλ, Κύπρου και φυσικά με τα κοιτάσματα της ίδιας της Ελλάδας, το ενεργειακό πλαίσιο στην ευρύτερη περιοχή αλλάζει άρδην.

Η Ελλάδα πρέπει να αποτελέσει στρατηγικό ενεργειακό κόμβο και πύλη εισόδου στη νέα αρχιτεκτονική αξιοποιώντας τα ενεργειακά αποθέματά της, μακριά όμως απ' την κηδεμονία της τρόικας και των δανειστών, με μόνο γνώμονα το όφελος του λαού μας και την ευημερία του. Για την επίτευξη των παραπάνω πρέπει να χαραχθεί μια Ελληνική αυτόνομη, Ευρασιατική ατζέντα, με πραγματισμό αλλά και βάθος χρόνου, υπηρετώντας πάντοτε τα

εθνικά μας συμφέροντα και τους μακρόπνοους στόχους της Πατρίδας μας. Και η επίσκεψη Πούτιν στην Αθήνα θα μπορούσε να αποτελέσει μια πρώτης τάξεως ευκαιρία.

Για μία ανάπτυξη του εγχώριου δυναμικού

Προτεραιότητα για εμένα λοιπόν αποτελεί και πρέπει να συνεχίσει να αποτελεί, πάση θυσία, η ανάπτυξη του εγχώριου δυναμικού. Εάν θέλουμε η πατρίδα μας να αποκτήσει ανεξάρτητη και αυτοδύναμη ενεργειακή πολιτική, πρέπει να αξιοποιήσει όλα τα ενεργειακά της αποθέματα, δηλαδή τις ανανεώσιμες πηγές ενέργειας αλλά και τον διαθέσιμο ορυκτό πλούτο σε Ιόνιο, Αιγαίο και Λιβυκό πέλαγος.

Υδρογονάνθρακες

Αυτό φυσικά, σε μία χώρα που διατηρεί και ζει σε συνάρτηση με το φυσικό της, και ιδιαίτερα το θαλάσσιο περιβάλλον, πρέπει να γίνει με σώφρονα τρόπο και αυστηρή εφαρμογή της νομοθεσίας. Προς αυτή τη κατεύθυνση, στις 20 του περασμένου Ιούνη κατέθεσα τροπολογίες σε Έκθεση για την ασφάλεια των υπεράκτιων δραστηριοτήτων πετρελαίου και φυσικού αερίου. Η Ελλάδα δεν έχει κανένα περιθώριο να πειραματίζεται με την ασφάλεια στις πλατφόρμες. Οι συνέπειες ενός ατυχήματος όπως έγινε και στον κόλπο του Μεξικού το 2010 θα ήταν μη-αναστρέψιμες όχι μόνο για το περιβάλλον, αλλά και για την οικονομία της χώρας μας.

Ομοίως πρέπει να προστατευτεί και το περιβάλλον όσον αφορά την ανάπτυξη των ανανεώσιμων πηγών ενέργειας. Κυρίως, πρέπει να αποτρέψουμε οι ΑΠΕ να χρησιμοποιούνται σαν μέσο ιδιωτικοποίησης της δημόσιας περιουσίας, όπως έχει γίνει συχνά στην χώρα μας. Επίσης, πρέπει η ανάπτυξη των ΑΠΕ να γίνει ανεξάρτητα από τα συμφέροντα κάποιων μεγάλων εταιριών, που φαίνεται ότι έχουν διεισδύσει βαθιά και στην ελληνική αγορά, όπως η Siemens.

Υδροηλεκτρικά φράγματα

Σε συζήτηση που έγινε στην Ολομέλεια για την κατάσταση του υδροηλεκτρικού τομέα στην Ευρωπαϊκή Ένωση, εξέφρασα την πεποίθησή μου ότι ο τομέας αυτός θα παραμείνει για αρκετά χρόνια η πρώτη από τις ανανεώσιμες πηγές ενέργειας. Παράγει αυτή τη στιγμή μεταξύ 15 και 20% του ρεύματος τόσο στην Ελλάδα, όσο και στην Ευρωπαϊκή Ένωση

συνολικά, όπου απασχολεί περί τους 80 χιλιάδες ανθρώπους και συνεπώς διαδραματίζει καθοριστικό ρόλο στην υλοποίηση των στόχων για το πρόγραμμα Ορίζοντα 2030, που είναι οι ΑΠΕ να αποτελούν 40% στο ενεργειακό μείγμα της ΕΕ στο σύνολό της και ενώ σήμερα δυσκολευόμαστε να φτάσουμε το 20% που είναι ο στόχος για το 2020. Δεν είναι τυχαίο λοιπόν ότι στο ξεπούλημα της ΔΕΗ που επιχειρούν οι ελληνικές κυβερνήσεις των μνημονίων, τα φράγματα αποτελούν πρώτης τάξεως φιλέτα για τους επενδυτές.

Όμως, ο υδροηλεκτρικός τομέας ωστόσο έχει ανάγκη από σημαντικές επενδύσεις για να διατηρηθεί ανταγωνιστικός. Επενδύσεις στη καινοτομία και τη βελτίωση της απόδοσης του υπάρχοντος δυναμικού, επενδύσεις στην διαχείριση και πρόληψη των περιβαλλοντικών επιπτώσεων των φραγμάτων, κ.ο.κ. Αυτές οι επενδύσεις δεν θα γίνουν ποτέ από τους ιδιώτες που προσβλέπουν στο άμεσο και βραχυπρόθεσμο κέρδος. Αυτό λοιπόν που θα επιχειρήσουν είναι να φορτώσουν το κόστος της επένδυσης στο δημόσιο και κατόπιν να ξεπουλήσουν τα φράγματα. Δηλαδή, όπως γίνεται συχνά σε αυτές τις περιπτώσεις, τον λογαριασμό να τον πληρώσει ο λαός

Αντίθετα λοιπόν θέση μου είναι ότι τα ελληνικά υδροηλεκτρικά φράγματα πρέπει να παραμείνουν σε δημόσιο έλεγχο, μακριά από το μακρύ χέρι της τρόικας και των δανειστών, με μόνο γνώμονα το όφελος του λαού μας, την ευημερία του.

Ανεξάρτητος Διαχειριστής Μεταφοράς Ηλεκτρικής Ενέργειας (ΑΔΜΗΕ)

Στα πλαίσια των επερχόμενων ιδιωτικοποιήσεων, πιο επικίνδυνη ακόμα για τα συμφέροντα των Ελλήνων θα είναι η ιδιωτικοποίηση του ΑΔΜΗΕ. Η ενεργειακή στρατηγική της Ευρωπαϊκής Ένωσης που προωθεί με κατεπείγουσες διαδικασίες η τρόικα στην Ελλάδα, επιμένει στα ιδεοληπτικά επιχειρήματα υπέρ του λογιστικού ή/και ιδιοκτησιακού διαχωρισμού των δημόσιων επιχειρήσεων παραγωγής και μεταφοράς ηλεκτρικής ενέργειας, με στόχο, όπως είπα και νωρίτερα, την πλήρη απελευθέρωση των Ευρωπαϊκών αγορών ρεύματος, χωρίς σαφές πλαίσιο αντιμετώπισης της ενεργειακής φτώχειας και παραβλέποντας συστηματικά τα πραγματικά προβλήματα που προκύπτουν σε κάποιες χώρες της Ένωσης από αυτή τη διαδικασία ιδιωτικοποίησης.

Γι' αυτό λοιπόν, ήδη στις 24 του περασμένου Νοεμβρίου, κατήγγειλα στην Ολομέλεια της Ευρωβουλής την πολιτική αυτή που επιχειρεί να κάνει πράξη στην Ελλάδα η τρόικα, με το ζημιογόνο – για τη ΔΕΗ – ξεπούλημα του 51% του ΑΔΜΗΕ (που στοχεύει άλλωστε στο ξεπούλημα, εν ευθέτω χρόνω, και της ίδιας της ΔΕΗ, αφού θα έχει προκαλέσει την πλήρη απαξίωσή της). Αυτό που ονομάζεται «Στρατηγική της Ενεργειακής Ένωσης» δεν εξυπηρετεί

στην πραγματικότητα τίποτα άλλο παρά τα συμφέροντα συγκεκριμένων επιχειρήσεων, συγκεκριμένων χωρών, εντός, αλλά και εκτός της Ευρωπαϊκής Ένωσης, στον κλάδο της Ενέργειας.

Λιγνιτικές μονάδες παραγωγής

Φυσικά μέσα στο ΤΑΙΠΕΔ έχουν βάλει και κομμάτια της ΔΕΗ που θέλουν να πουλήσουν άμεσα.

Προφανώς και πρέπει να κρατήσουμε τον έλεγχο των λιγνιτικών αποθεμάτων μας και να μην τον παραχωρήσουμε σε καμία τρόικα και κανένα κουαρτέτο που επιθυμούν να βάλουν χέρι και εκεί.

Βεβαίως πρέπει να εκσυγχρονίσουμε τη βιομηχανία και ειδικά τις εγκαταστάσεις της ΔΕΗ ούτως ώστε να περιοριστεί τα μέγιστα η περιβαλλοντική όχληση. Αυτό είναι ένα θέμα σοβαρό που μας απασχολεί και θα επανέλθω στη συνέχεια. Και φυσικά να γνωστοποιήσουμε σε όλους ότι δεν τρώμε κουτόχορτο.

Οι Γάλλοι φερεϊπείν, επ' ευκαιρία της συνόδου για το περιβάλλον, της λεγόμενης COP21 που έγινε στο Παρίσι τον περασμένο Δεκέμβρη, εμφανίζονται ως δήθεν υπέρμαχοι της «καθαρής ενέργειας», κατά των ρίπων κ.ο.κ. με στόχο να κλείσουν τις λιγνιτικές μονάδες παντού στην Ευρώπη. Αυτό το κάνουν διότι είναι η πρώτη χώρα σε χρήση πυρηνικής ενέργειας για την παραγωγή ηλεκτρικού ρεύματος. Βέβαια, άμα γίνει κάποιο πυρηνικό ατύχημα δεν θα μείνει «κολυμπηθρόξυλο». Αυτό το παιχνίδι παίζουν λοιπόν, ώστε να απαξιώσουν τους υπόλοιπους και να κερδίσουν μερίδια αγοράς αντί πινακίου φακής.

Καταλαβαίνετε λοιπόν πως «κουμπώνει» αυτή η στρατηγική, με την «Ενεργειακή Ένωση» και εν γένει με τις πολιτικές που προωθεί η Ευρωπαϊκή Ένωση και μέσα σε αυτήν ο γαλλο-γερμανικός άξονας. Απαξιώνουν τους ανταγωνιστές τους, τους επιβάλλουν μνημόνια με χρηματοπιστωτική ασφυξία χάρις στα Ευρωπαϊκά Όργανα που ελέγχουν, προωθούν νεοφιλελεύθερες πολιτικές («άνοιγμα της αγοράς», διασυνοριακές διασυνδέσεις κ.τ.λ.) δήθεν για να αυξήσουν τον ανταγωνισμό και με το πρόσχημα ότι αυτό θα κατεβάσει της τιμές (συνήθως βέβαια γίνεται το αντίθετο), και εξαγοράζουν τις μονάδες παραγωγής, ή ακόμα κλείνουν τις μονάδες παραγωγής και κερδίζουν την πελατεία των υπολοίπων, καθιστώντας πανευρωπαϊκά μονοπώλια τις κρατικές τους εταιρίες.

Τώρα θέλουν να χάσει η ΔΕΗ το 50% των πελατών της το συντομότερο. Αυτό μοιάζει τρόπον τινά -για όσους θυμούνται- με αυτό που είχε γίνει επί πρωθυπουργίας Κωνσταντίνου

Μητσοτάκη όταν είχε τότε απαγορευθεί στον ΟΤΕ να μπει στη κινητή τηλεφωνία γεγονός που έδωσε ζωτικό χώρο σε δύο ιδιωτικές εταιρίες τηλεφωνίας να αναπτυχθούν. Μετά μπήκε η Cosmote στην αγορά, με αρκετή επιτυχία, αλλά την αγόρασαν οι Γερμανοί. Πάλι κρατική εταιρία: η Deutsche Telecom είναι κρατική εταιρία. Γι' αυτό λοιπόν είναι λάθος να αναφερόμαστε σε ιδιωτικοποιήσεις. Αυτό που γίνεται είναι ανά-κρατικοποίηση. Αυτό που θέλουν να εφαρμόσουν για τη ΔΕΗ είναι «αντίστροφη» κρατική ενίσχυση υπέρ των ξένων κρατικών εταιριών. Αυτά δεν γίνονται ούτε στις ισχυρότερες κρατικές οικονομίες. Αυτά δεν πρέπει να τα αφήσουμε να περάσουν. Και γι' αυτό πρέπει να ενημερωθεί ο Ελληνικός λαός, να ενημερώνουμε τους συμπολίτες μας.

Στο δικό μας περιβάλλον υπάρχει ένα πυρηνικό εργοστάσιο που λειτουργεί στη Βουλγαρία και είναι για πέταμα, και ένα τουρκικό σχέδιο που βρίσκεται στα σκαριά για πυρηνικό εργοστάσιο στα παράλια του Αιγαίου, σε μία από τις πιο σεισμογενείς περιοχές στον κόσμο. Τα προβλήματα αυτά τα έχω θέσει επανειλημμένα στην Ολομέλεια της Ευρωβουλής και τελευταία φορά στις 6 του περασμένου Ιούνη, που συζητήθηκε η αμφιλεγόμενη κατασκευή μίας μονάδας στη Λευκορωσία. Κανένας λοιπόν από τους ιθύνοντες δεν μπορεί να επικαλεστεί άγνοια.

Δεν μπορεί να μας κάνουν μαθήματα αυτοί που κρατούν ανοιχτά πυρηνικά εργοστάσια που είναι για κλείσιμο. Στο Βέλγιο έχουν δύο μονάδες που κανονικά έπρεπε να έχουν κλείσει. Τώρα όχι μόνο δεν τις κλείνουν αλλά υπάρχει σχέδιο που έχει ανακοινώσει δημόσια η υπουργός υγείας να μοιραστούν χάπια ιοδίου σε ολόκληρο τον πληθυσμό της χώρας, διότι σε περίπτωση ατυχήματος όπως μας λένε, αυτό θα μειώσει την απορρόφηση ραδιενέργειας από τον οργανισμό. Αυτό σημαίνει ότι αναγνωρίζουν δημόσια ότι υπάρχει κίνδυνος, στην έδρα της Ευρωπαϊκής Ένωσης!

Ενεργειακή απόδοση

Μία άλλη, λιγότερη θελκτική για τους δημοσιογράφους πτυχή της ανάπτυξης του εγχώριου δυναμικού είναι αυτή της ενεργειακής απόδοσης. Δυστυχώς οι ελληνικές κυβερνήσεις μέχρι σήμερα έχουν κάνει ελάχιστα για την ανάπτυξη του δημοσίου διαλόγου στο συγκεκριμένο ζήτημα.

Η πολιτική της ενεργειακής απόδοσης βρίσκεται σε άμεση συνάρτηση με αποφάσεις που αφορούν τους τομείς της ασφάλειας εφοδιασμού, της κλιματικής αλλαγής, της βιώσιμης ανάπτυξης, του περιβάλλοντος ή ακόμα της εσωτερικής αγοράς. Το σημαντικότερο όμως, έτσι όπως έχει η κατάσταση σήμερα, ειδικά στην Ελλάδα, είναι η ενεργειακή απόδοση να

στοχεύει πρωτίστως στην εξάλειψη του ντροπιαστικού φαινομένου της ενεργειακής φτώχειας.

Ο στόχος που έθεσε το Συμβούλιο της ΕΕ τον Οκτώβριο του 2014 είναι η αύξηση στο 27% της ενεργειακής απόδοσης έως το 2030. Για να φτάσουμε αυτό το 27% θα πρέπει οι πάροχοι και πωλητές να παρέχουν έγκυρες και ορατές πληροφορίες για την ενεργειακή απόδοση των προϊόντων τους. Πρέπει να αποφευχθεί η σύγχυση των καταναλωτών και να επιτευχθεί μία «μετάβαση κατευθυνόμενη από τη γνώση». Γι' αυτό και μόλις την περασμένη Τετάρτη, στις 6 Ιουλίου, υπερψήφισα σχετική έκθεση για την βελτίωση των επισημάνσεων σχετικά με την ενεργειακή απόδοση των προϊόντων που αγοράζουμε.

Για την εξάλειψη της ενεργειακής φτώχειας στην Ελλάδα

Η ενεργειακή στρατηγική της Ευρωπαϊκής Ένωσης επιμένει στον λογιστικό και ιδιοκτησιακό διαχωρισμό των δημοσίων επιχειρήσεων παραγωγής και μεταφοράς ενέργειας, με στόχο την πλήρη απελευθέρωση των αγορών και την ένταξή τους σε μία μεγάλη ευρωπαϊκή κοινή αγορά όπου θα κυριαρχούν μονοπωλιακοί ενεργειακοί γίγαντες προερχόμενοι κυρίως από την Γαλλία και την Γερμανία. Πιστεύω ότι αυτή η στρατηγική όχι μόνο δεν θα αντιμετωπίσει, αλλά θα εντείνει την ενεργειακή φτώχεια στην Ελλάδα και στις άλλες χώρες του Ευρωπαϊκού Νότου ενώ συγχρόνως εξανεμίζει τη δυνατότητα άσκησης εθνικής ενεργειακής πολιτικής και αυξάνει την εξάρτηση της χώρας μας.

Η έκταση του φαινομένου μετά τα μνημόνια

Ήδη η ενεργειακή φτώχεια πλήττει, σύμφωνα με πρόσφατη μελέτη του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, περίπου το 36% των νοικοκυριών στην Ελλάδα. Ταυτόχρονα σύμφωνα με έρευνα της Ευρωπαϊκής Επιτροπής για τις καταναλωτικές τάσεις, μόνο το 30% των ερωτηθέντων στην Ελλάδα δηλώνει ότι δεν αντιμετωπίζει δυσκολίες εξόφλησης των λογαριασμών ηλεκτρικού ρεύματος ενώ το 68% αντιμετωπίζει μερικές ή ολικές δυσκολίες εξόφλησης των λογαριασμών ηλεκτρικού ρεύματος. Παρά την ύπαρξη του πενιχρού επιδόματος θέρμανσης και του κοινωνικού τιμολογίου ηλεκτρικού ρεύματος, περί τα 100.000 νοικοκυριά κινδυνεύουν ή βρίσκονται χωρίς ρεύμα ενώ είναι ανυπολόγιστος ο αριθμός όσων δεν μπορούν να προμηθευτούν πετρέλαιο θέρμανσης.

Η πραγματικότητα είναι ότι το ενεργειακό κόστος για τους καταναλωτές στην Ελλάδα επιβαρύνεται υπέρμετρα λόγω των φόρων και όχι από την έλλειψη ανταγωνισμού. Μέσω

των λογαριασμών ηλεκτρικού ρεύματος εισπράττονται λόγω χάρη, κατά παράβαση του δικαίου της Ε.Ε., τα δημοτικά τέλη, οι δημοτικοί φόροι, το Τέλος Ακίνητης Περιουσίας, ο Ειδικός Φόρος Κατανάλωσης, το ειδικό τέλος 5 ‰, ενώ ο Φ.Π.Α. βρίσκεται στο 13%. Αυτοί οι φόροι είναι παντελώς άσχετοι με την παραγωγή, την μεταφορά και την διανομή του ηλεκτρικού ρεύματος. Σε ότι αφορά το πετρέλαιο θέρμανσης η τιμή του επιβαρύνεται κυρίως από τον ειδικό φόρο κατανάλωσης ο οποίος κατά την χειμερινή περίοδο είναι στα 230 ευρώ ανά 1.000 λίτρα ενώ ο Φ.Π.Α. στο 23%. Αξίζει να σημειωθεί ότι ο Ε.Φ.Κ. στο πετρέλαιο θέρμανσης ήταν στα 21 ευρώ ανά 1.000 λίτρα το 2010, πέρασε στα 60 το 2011, μετά στα 330 πριν διαμορφωθεί σήμερα στα 230 ευρώ ανά 1.000 λίτρα.

Ό, τι ισχύει για τα νοικοκυριά στο θέμα της ενέργειας, ισχύει τις περισσότερες φορές και για τις επιχειρήσεις. Είναι γεγονός φερειπείν ότι η τρόικα επί μήνες είχε μπλοκάρει την εφαρμογή του θεσμού της διακοψιμότητας που θα οδηγούσε σε μείωση της τιμής της ενέργειας για τις ενεργοβόρες ελληνικές βιομηχανίες, όπως είναι η ΛΑΡΚΟ. Επίσης η τρόικα επέβαλε από την 1η Οκτωβρίου του 2015 την αύξηση του Ε.Φ.Κ. στο αγροτικό πετρέλαιο από 66 ευρώ στα 200 ευρώ ανά χιλιόλιτρο, ενώ από την 1η Οκτωβρίου του 2016 ο συγκεκριμένος Ε.Φ.Κ. θα αυξηθεί στα 330 ευρώ το χιλιόλιτρο και θα εξομοιωθεί πλήρως με τον Ε.Φ.Κ. του πετρελαίου κίνησης.

Στον δρόμο για χαμηλότερη φορολογία

Η υπερφορολόγηση της ενέργειας στην Ελλάδα, που έχει αναγνωρίσει ο ίδιος ο αρμόδιος Επίτροπος κ. Miguel Arias Cañete μετά από σχετική Γραπτή Ερώτηση που του υπέβαλλα σε συζήτηση που έλαβε χώρα στην κοινοβουλευτική επιτροπή για θέματα Βιομηχανίας, Έρευνας και Ενέργειας της Ευρωβουλής την 11^η Ιανουαρίου 2016, είναι αποτέλεσμα των πολιτικών επιλογών της τρόικας και των μνημονιακών κυβερνήσεων. Εξ' άλλου, όπως έχω επισημάνει σε σχετικές Ερωτήσεις που κατέθεσα προς την Ευρωπαϊκή Επιτροπή, υπάρχουν πολλές χώρες της Ε.Ε. οι οποίες κάνοντας χρήση του άρθρου 9 της Οδηγίας 2003/96/ΕΚ και του άρθρου 102 της Οδηγίας 2006/112/ΕΚ επιβάλουν πολύ μειωμένο Ε.Φ.Κ. στο πετρέλαιο θέρμανσης και μειωμένο Φ.Π.Α. στο πετρέλαιο θέρμανσης και στο ηλεκτρικό ρεύμα.

Προκειμένου να ανακουφιστούν τα πιο ευάλωτα νοικοκυριά και να καταπολεμηθεί η ενεργειακή φτώχεια, έχω επανειλημμένα ζητήσει να ληφθούν συγκεκριμένα μέτρα με στόχο την ελάφρυνση των τιμών της ενέργειας ειδικότερα ζήτησα: τον μηδενισμό του Ε.Φ.Κ. στο αγροτικό πετρέλαιο, την μείωση του Ε.Φ.Κ. στο πετρέλαιο θέρμανσης από 230 στα 21 ευρώ ανά 1.000 λίτρα ή σε άλλο ενδιάμεσο ποσό, την μείωση του Φ.Π.Α. από 23% και 13% σε

πετρέλαιο θέρμανσης και στο ηλεκτρικό ρεύμα αντίστοιχα, στο 5% και για τα δύο, την αποσύνδεση του λογαριασμού ηλεκτρικού ρεύματος από φόρους προς τρίτους οργανισμούς.

Χαρακτηριστικό είναι το γεγονός ότι στις ερωτήσεις αυτές δεν απάντησε ο κ. Κανιέτε αλλά ο αρμόδιος Επίτροπος για θέματα Οικονομίας, κ. Μοσκοβισί, σε μία προσπάθεια να υπερασπιστεί τα μνημόνια που επιβάλλει η τρόικα (μεταξύ άλλων και υπό την δική του εποπτεία). Και πάρα ταύτα, ο κ. Μοσκοβισί αναγκάστηκε να παραδεχτεί ότι η Οδηγία 2003/96/ΕΚ επιτρέπει στα κράτη μέλη της Ένωσης να αποφασίζουν αυτοτελώς τόσο σχετικά με το «εθνικό επίπεδο φορολόγησης», όσο και με τη «χρήση της απαλλαγής από τον φόρο» των ενεργειακών προϊόντων και της ηλεκτρικής ενέργειας.

Επομένως, ενδεχόμενη θέσπιση, από την Ελληνική Κυβέρνηση, μηδενικού Ε.Φ.Κ. στο αγροτικό πετρέλαιο ή έστω ελαχίστων επιπέδων φορολογίας, όπως εισηγήθηκα, είναι πλήρως συμβατή με την υπάρχουσα νομοθεσία και η Επιτροπή δεν έχει κανένα δικαίωμα να εμποδίσει την δρομολόγησή τους.

Απαλλαγή της ΔΕΗ από τις υποχρεώσεις αγοράς δικαιωμάτων εκπομπών αερίων

Το γεγονός αυτό, μπορεί άλλωστε να αποτελέσει το έναυσμα για τη διεκδίκηση μίας σειράς ελαφρύνσεων και κατάργησης των υπέρογκων φόρων που πληρώνουμε. Επιπλέον η Ελλάδα δικαιούται να διεκδικήσει εξαίρεση και από υποχρεώσεις για την αγορά δικαιωμάτων εκπομπών αερίων για την ηλεκτροπαραγωγή. Οι υποχρεώσεις αυτές αποτελούν σημαντικό ποσό στον τελικό λογαριασμό του ρεύματος που πληρώνουν τα ελληνικά νοικοκυριά.

Όπως επεσήμανα σε άλλη μία Γραπτή Ερώτηση που κατέθεσα προς την Ευρωπαϊκή Επιτροπή για το θέμα αυτό στις 27 Μαΐου, όλες οι γειτονικές χώρες της Ελλάδας, με εξαίρεση την Ιταλία, δεν έχουν υποχρεώσεις για την αγορά δικαιωμάτων εκπομπών αερίων για την ηλεκτροπαραγωγή, είτε επειδή δεν είναι μέλη της Ε.Ε. είτε επειδή απαλλάσσονται από την υποχρέωση αυτή λόγω χαμηλού ΑΕΠ, γεγονός που δημιουργεί στρεβλώσεις στις περιφερειακές τιμές της ηλεκτρικής ενέργειας και στον ανταγωνισμό, και που αποτυπώνεται σε αυξημένες ελληνικές εισαγωγές ρεύματος, απειλώντας συνεπώς και τη βιωσιμότητα της ΔΕΗ.

Η Πρόταση που κατέθεσε η Επιτροπή στις 15/7/2015 σχετικά με το Ευρωπαϊκό Σύστημα Εμπορίας Δικαιωμάτων Εκπομπών Αερίων για την περίοδο 2021-2030, με την οποία αναθεωρεί την Οδηγία 2003/87/ΕΕ, προβλέπει δωρεάν κατανομή δικαιωμάτων εκπομπών αερίων στην ηλεκτροπαραγωγή για τα κράτη-μέλη με κατά κεφαλήν ΑΕΠ χαμηλότερο του

60% του μέσου όρου της Ε.Ε. με έτος αναφοράς το 2013 Εντούτοις δεν συμπεριλαμβάνει την Ελλάδα καθώς η χώρα μας ξεπερνά ελαφρώς το κριτήριο του κατά κεφαλήν ΑΕΠ για το 2013 (62%), παρ' ότι το πληροί για το 2014 (59,7%). Για τον λόγο αυτό ζήτησα η Επιτροπή να μεριμνήσει για την κατ' εξαίρεση εκχώρηση δωρεάν δικαιωμάτων εκπομπών αερίων στην ηλεκτροπαραγωγή της Ελλάδας, ενώ, στις 15 Ιουνίου κατέθεσα και σχετική τροπολογία με στόχο να συνυπολογίζεται το κατά κεφαλή ΑΕΠ του έτους 2014 για την απαλλαγή των κρατών μελών από τις υποχρεώσεις του Συστήματος Εμπορίας Δικαιωμάτων Εκπομπών Αερίων.

Αυτό αφενός θα ελαφρύνει τους λογαριασμούς που πληρώνουμε στη ΔΕΗ, αφού ένα σημαντικό ποσοστό, γύρω στο 13% πηγαίνει στη μείωση των εκπομπών αερίων, με το μεγαλύτερο κομμάτι να αφορά τα δικαιώματα που ανέφερα προηγουμένως. Αφετέρου θα επιτρέψει η Ελλάδα να ενταχθεί σε ένα Ειδικό Ταμείο που ονομάζεται «Ταμείο Εκσυγχρονισμού των Ενεργειακών Συστημάτων και της Βελτίωσης της Ενεργειακής Απόδοσης» που σημαίνει ότι από εκεί μπορεί να υπάρξουν χρηματοδοτήσεις της ΔΕΗ για να γίνει εκσυγχρονισμός των εγκαταστάσεων και να μειωθεί η ατμοσφαιρική ρύπανση - της οποίας πρώτοι εσείς βιώνετε τις επιπτώσεις - πάντα σε συνδυασμό με την εκμετάλλευση των σημαντικών λιγνιτικών αποθεμάτων μας, που αποτελούν συγκριτικό πλεονέκτημα για την χώρα μας.

Εν κατακλείδι

Δίνουμε αγώνα για να στηριχθεί η ΔΕΗ. Η προεκλογική δέσμευσή μου που είχα κάνει επισκεπτόμενος και την Πτολεμαΐδα και την Κοζάνη, ήταν να στηρίξουμε τον δημόσιο αυτόν φορέα, πρωτίστως κατά των ιδιωτικοποιήσεων και του ξεπουλήματος σε μεγάλες ξένες επιχειρήσεις. Να παλέψουμε υπέρ της δημόσιας ανάπτυξής του, που είναι καθοριστικής σημασίας για την ανάπτυξη ολόκληρης της χώρας. Διότι το ενεργειακό κόστος, αν καταφέρουμε να το μειώσουμε, αποτελεί συγκριτικό πλεονέκτημα.

Θεωρώ αναγκαία σε αυτό το επίπεδο την επανεκτίμηση των προτεραιοτήτων τόσο στην Ελλάδα όσο και στην Ευρωπαϊκή Ένωση, στον τομέα της Ενέργειας. Το ενδιαφέρον μας πρέπει να επικεντρωθεί στο μείζον ζήτημα της ενεργειακής φτώχειας αλλά και στην υπεράσπιση των κεκτημένων των εργαζομένων των κλάδων της ενέργειας. Επίσης υποστηρίζω ένα νέο, πιο ρεαλιστικό ορισμό του προβλήματος της ενεργειακής ασφάλειας.

Βέβαια, δεν είμαι αισιόδοξος για το αύριο όσο την πατρίδα μας θα δυναστεύουν οι δανειστές και η τρόικα. Η χώρα δεν μπορεί να αναπτυχθεί όσο υπάρχουν μνημόνια και μνημονιακές

πολιτικές και όσο οι δανειστές απομυζούν κάθε παραγωγική δυνατότητα. Βέβαια υπάρχει η αισιοδοξία, που μας δίνει καθημερινά ο λαός μας με τους αγώνες του για ανάκτηση της αξιοπρέπειάς του και της κυριαρχίας του. Πρέπει να είμαστε ενωμένοι και συντονισμένοι στον αγώνα για την υπεράσπιση των κεκτημένων μας και να αναπτύξουμε μαζί ένα όραμα εναλλακτικής, δημοκρατικής παραγωγικής ανασυγκρότησης της πατρίδας μας.

Ευχαριστώ